

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ (15^η Σεπτεμβρίου)

Από ένα σημείο και πέρα ο Χριστός άρχισε νά μιλά δημόσια χωρίς επιφυλάξεις για τά σχέδια τῶν ἐχθρῶν του, τῶν ἀρχιερέων, φαρισαίων καί γραμματέων, για τήν ἐπικείμενη σύλληψη, τόν ἄδικο θάνατο καί τήν ἀνάσταση.

Ὁ Πέτρος φερόμενος σάν τυπικός μέσος ἄνθρωπος πού «συνετά» ἀποφεύγει τήν σύγκρουση μέ τούς ισχυρούς για νά μή κινδυνεύσει, θορυβεῖται ἀπό τήν ἐνέργεια αὐτή καί παίρνει ιδιαίτερα τόν Ἰησοῦ καί τοῦ συνιστᾶ νά εἶναι προσεκτικός.

Αὐτή ἡ συμβατική φρόνηση τοῦ Πέτρου προκαλεῖ τήν ἔκρηξη τοῦ μεγάλου ἐπαναστάτη τῆς ἀγάπης, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιτιμᾷ μέ αὐστηρά λόγια τόν κορυφαῖο μαθητή, πού ἔμφοβος ἔτρεμε για τό σαρκίό του.

Από τό ἐπεισόδιο αὐτό πήρε ἀφορμή ὁ Χριστός για νά προειδοποιήσῃ ὅτι ὅποιος θά ἔπαιρνε τήν ἀπόφαση νά τόν ἀκολουθήσῃ, θά ἔπρεπε νά γνωρίζει ὅτι ὀφείλει νά ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καί νά σηκώσῃ βαρῦ σταυρό.

Δέν ὑπάρχουν περιθώρια βολέματος καί ἐξασφάλισης μέ ἔνοχους συμβιβασμούς μέ τό κατεστημένο τῆς ἀνομίας για τούς πραγματικούς μαθητές του. Οἱ ἄνθρωποι ὀδηγούμενοι καί ἀπό τό φυσικό ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντήρησης ἐπιδιώκουν τήν ἐξασφάλιση τῆς ζωῆς τους. Ἡ βιολογική ἐπιβίωση δέν εἶναι αὐταξία, ἡ ἀληθινή ζωή βρίσκεται πάνω ἀπό τό ἀπλό βιολογικό γεγονός ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀρθεῖ στό πνευματικό ἐπίπεδο μέ τήν αὐτοθυσία καί αὐτοπροσφορά. Ἔτσι ὅποιος προσπαθεῖ μέ κάθε τίμημα νά σώσῃ τή «ζωούλα» του, τελικά εἶναι αὐτοκαταδικασμένος νά χάσῃ τήν προοπτική τῆς ὄντως ζωῆς.

Ὁ σαρκικός ἄνθρωπος θεωρεῖ ὅτι τό πολυτιμώτερο ἀγαθό εἶναι ἡ βιολογική του ὑπαρξη, ἡ «ζωούλα» του, καί ὅ, τι τήν ἐξυπηρετεῖ καί τήν ἐξασφαλίζει. Γι' αὐτό φθάνει στό σημείο νά ἀπολυτοποιεῖ τά περιουσιακά στοιχεῖα, τήν κοινωνική θέση, τήν ἐπαγγελματική σταδιοδρομία.

Για τόν πνευματικό ἄνθρωπο, ὅμως, πού ἀξιολογεῖ μέ «νοῦν Χριστοῦ» ὅλα αὐτά συνιστοῦν τήν ἐφήμερη ματαιότητα.

Για τόν γνήσιο καί εἰλικρινή Χριστιανό ἄλλες εἶναι οἱ προτεραιότητες. Μᾶς τίς ὑπενθυμίζει μέσα ἀπό τίς διδασχές του ὁ μέγας ἰσαπόστολος φωτιστής τοῦ Γένους μας Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός: «Ψυχή καί Χριστός» σᾶς χρειάζονται!

Οἱ ἅγιοι θέτουν στήν πρώτη γραμμῇ πάντοτε τήν ἀγωνία καί τόν ἀγῶνα για τή σωτηρία τῆς ψυχῆς καί ὄχι τοῦ σαρκίου.

Πρῶτα στήν ἀξιολογική τους κλίμακα ἔρχονται τά πνευματικά καί ὄχι τά ὑλικά. Τά πνευματικά εἶναι αἰώνια καί ἀφθαρτα, ἐνῶ τά ὑλικά καί σαρκικά εἶναι ἐφήμερα καί φθαρτά. Ἀξίζει, λοιπόν, νά σταυρώσῃ κανεῖς τό ἰδιοτελές σαρκίό του για νά ἀναδειχθεῖ ὁ κρυμμένος θησαυρός τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου.

Ὅποιος θέλει νά σώσῃ τήν ψυχή του, τήν ὑπαρξή του σέ πνευματική ἔννοια πρέπει νά τήν προσφέρει μέ θυσιαστική διάθεση σταυροῦ καί διακονίας. Ἀντίθετα ὅποιος θεοποιεῖ τήν ἐπίγεια καί ἐγκόσμια διάσταση τῆς ζωῆς, τελικά ζημιώνει καί χάνει τήν ψυχή του.

Μέ τόν γλαφυρό τρόπο του ἀποφαίνεται ὁ πρύτανης τῶν νεοελλήνων ἱεροκηρύκων, ὁ σοφός ἐκείνος ἐπίσκοπος Κερνίτσης καί Καλαβρύτων Ἡλίας Μηνιάτης σέ λόγο του «περί ψυχῆς» :

«Ἐγώ ἔχασα ὅλα καί δέν ἔχασα τίποτε, ἕως ὅτου δέν ἔχασα τήν ψυχήν μου» καί πιο κάτω συνεχίζει:

«Διά τήν πατρίδα μου, διά τούς γονεῖς μου, διά τούς ἀδελφούς μου, διά τά παιδιά μου, διά τούς αὐθέντας μου, τά μέν ἄλλα πάντα, μετά χαρᾶς, ὅταν εἶναι χρεία, ἄς κινδυνεύσουν καί χρήματα καί κτήματα καί ὅ, τι ἔχω εἰς τόν κόσμον, μά ὅταν εἶναι λόγος διά τήν ψυχήν μου, ὅπου εἶναι μία καί μοναχή, τήν ὁποίαν ἄν χάσω, ἔχασα ὅλα, ἄς μέ συμπαθήσει καί πατρίδα καί γονεῖς καί ἀδελφοί καί αὐθένται καί φίλοι, διά τήν ψυχήν μου δέν πιστεύω εἰς τινα.»!